

על הנמוכים הפוליטיים

יוצא מן הכלל.

מכרזים בכל המוצות הנולדה השכם והכרו והערב והכרו: תחיה ונאודה. נאולה ותחיה! בשם הכרזות אלו עורכים מכויות ומלהיבים נוער לקרבנות. ומכוים הנכספים ומחנות הכוחות הצעירים, שורמו וזורמים ולא יחדלו מזרזם. אך הארץ, יוצרים בשורה הראשונה והאחרונה למסור דרים שנישוב אפשרות חיים נעימים ובסוחים ואפילו מלאי אכססוזה, שאין עוד בכך העולם משלם—דומה איפוא, שמצב זה וחנאים אלו מחייבים משווה, דומה, שרוב הישוב היה צריך להיות צבור כזה, שהמועטים שבו, אלה הנגזר-שלים בהשנות ובלהמות אחרי הפרומה והאדנות בכוח הפרומה, לא יעונו להראות בגלוי למה הם מסוגלים, האם כך הוא הדבר בפעל? בפועל יש כרוב עצמו מקום מכוונד לכל מיני, מתחכמים, לכך מיני ממציאים מתוך השתפכות הומיה ומתלהכת ומניעה עד לפיוט כל מיני נמוקים פוליטיים ותרבותיים--מה הוא איפוא המיעוט הנחשר, הלהוט בגלוי ובלי נמוקים אחרי בצעה, כי נלין עליו? והאם באמת רק הפרדסן מתעלם מאחיו הפועל העברי? האם כל בעלי היכולת האחרים, אפילו מאלה שרוממות ההחיה הסלאה כל היום בפיהם, אינם מתעלמים, עד לעלבון אנשי ולאומי צירב, מאחים יקרים, אחים בעלי תרבות ושאר דוח ונאמני דוח, הנמקים בעוני ובלחץ? אויה לנו, גם המוכיחים בשער לבם אבן בקרבם... שבעים, מנוהצים ומפורכמים הם מחנים את צרות הסובלים והמעונים, מחנים ונהנים מהדברים היסים, האנוד-שיים, שהם כותבים או משמיעים על אחם סובלים ומעונים, ואולם אף פעם אינם רואים את עצמם מחויבים לעשות מעשה על פי דברי עצמם...

סימפסום איום היא התעלמות זו, פשיטת רגל ציונית היא לכל החונים השבעים שבישוב הארצישראלי בלי יוצא מן הכלל. מ. ב. לזכניק

הפרדסנים המשתמטים מחובת העבודה העברית בכל מאת האחוזים התחכמו ומצאו נמוק פוליטי להשתממותם: אי אפשר להכריז חרם על הפועלים הערבים... אין, כמובן, כל צורך להרגיש ביותר את ההתחבטותי שבדבריהם: לא את מחוסרי העבודה הערבים הם מחפשים, כי אם זלי העבודה. ואילו הסכים הפועל העברי להיות גם הוא זל ונכנע, לא היו תוששים כל הששות שהן, אולם הנמוק הפוליטי הנזכר מביא סוף סוף במכוה את המוענים לעבודה עברית מהורה, ואת המכוה יש להרחיק מקרבנו. דרישתנו צריכה להיות חמיד כנה וצורקת בכל מאת האחוזים, עד בלי היצאיר כל אפשרות של הבאה במכוה מצד מישהו, ננסה איפוא לבחון את הצד הפוליטי שבעבודה עברית מהורה, ואז אולי נגלה את הפוליטיקה של ההתעלמות בכל זרונה וצביעותה.

א.י.א. אשר להכריז חרם על הפועלים הערבים—

אולם נצייר נא רגע לעצמנו בעל פרדס גדול, שהוא מעסיק אף ורק את בני משפחתו או אפילו רק את בני עירו, שנמלטו אליו ואל פרדסו הנשוע בתמיכה החמרית או הטוסרית של עיר זו—היעלה על לב מי שהוא לחשוד בו בהפלת חרם על פועלים ערבים או עברם אחרים? ואפילו אם יתחיל מנרש אחר כך את בני משפחתו או עירו מתוך טענות: איני יכול להפיל בגללכם חרם על כל האחרים—האטנם יאמינו לו אותם אחרים, כי אף מוחרמים היו מצדו כל הימים הקודמים? והלא הנמשל דומה למשל בכל מאת האחוזים ולא לגלוי אמריקה חדשה מכוונים בכאן הדברים, כי אם למה שמעמידים פני תם ומתעלמים מאמריקה גלויה זו—נקרע, איפוא, את המסק ונקרא שם להתעלמות זו:

התעלמות זו פשיטת רגל ציונית היא לכל החונים השבעים שבישוב הארצישראלי בלי